

ШЕВИ СТИВЕНС



НИКОГАШ
НЕ СЕ
ЗНАЕ

ГО БАРА СВОЈОТ ТАТКО. А НАОГА УБИЕЦ.

ИЗДАВАЧКА КУЌА ХАРТ БУКС ПАБЛИШЕР



Наслов на оригиналот

Never knowing

© 2011 Chevy Stevens

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Харт Букс Паблишер, 2016

Превод

Ивана Спасев

Коректура

Деана Николовска

Лектор

Марија Иванова

Главен уредник

Ивана Спасев

Дизајн на корица и компјутерска обработка

Диме Спасев

Печатење

Графостил, 2016

Тираж

1000 примероци

**Ова издание е финансирано и поддржано од
Министерство за култура на Република Македонија**

НИКОГАШ НЕ СЕ ЗНАЕ

Њујорк Тајмс Бестселер

Шеви Стивенс

i♥books

ПРВА СЕСИЈА

Мислев дека можам да се справам со тоа, Надин. По толку години доаѓање кај тебе, по сите разговори за тоа дали треба да ја побарам мојата биолошка мајка, конечно го направив тоа. Го направив тој чекор. Ти беше дел од сето тоа - сакав да ти покажам какво влијание имаше ти на мојот живот, колку созреав, колку сум стабилна, колку сум балансирана. Тоа е она што ти постојано ми го велеше, „Балансот е клучот“. Но ја забораив онаа друга-та работа која често ми ја кажуваше: „Полека, Сара. Не брзај“.

Ми недостигаше ова, да бидам тука. Се сеќаваш колку ми беше непријатно на почетокот кога почнав да доаѓам? Особено кога ти кажав зошто ми е потребна помош. Но ти беше толку приземјена и интересна - воопшто не беше онаква каква што замислував дека ќе биде еден психијатар. Канцеларијата беше толку светла и убава, што без разлика каков беше проблемот што ме загрижуваше, веднаш штом ќе стапнев овде, веќе се чувствував подобро. Некои денови, особено на почетокот, едноставно не сакав да си заминам.

Еднаш ми рече дека кога не ти се јавувам, знаеш дека работите одат добро, дека кога ќе престанам да доаѓам кај тебе, ќе знаеш дека си ја завршила својата работа. И

Никогаш не се знае

навистина ја заврши. Последните неколку години беа најсреќните во мојот живот. Затоа мислев дека сега е вистинското време. Мислев дека можам да се спротивставам на што било што ќе ми застане на патот. Бев цврста, стабилна. *Ништо* не би можело повторно да ме претвори во нервозната катастрофа која бев пред да те сретнам.

Ме излажа - мојата биолошка мајка - кога конечно ја натерав да зборува со мене. Ме излажа за мојот вистински татко. Се чувствував како кога Али ме клоцаше во ребрата кога бев трудна со неа - ненадеен удар однатре кој ме оставаше без здив. Но стравот во очите на мојата биолошка мајка беше тоа што најмногу ме заинтересира. Таа се *плашеше* од мене. Сигурна сум во тоа. Она што не го знам е зошто. Зошто се плашеше од мене.

Сè започна пред околу шест недели, некаде кон крајот на декември, со една статија на интернет. Бев будна претерано рано во саботата, нема потреба од петел кога имаш шестгодишник дома - и додека го пиев првото кафе одговарав на мејлови. Добивав барања за реставрација на мебел од целиот остров. Тоа утро правев истражување за една маса од 1920 година, или барем се обидував со оглед на тоа што Али постојано ме засмејуваше. Таа требаше да биде долу и да гледа цртани филмови, но можев да ја чујам како го кара Мус - нашиот збрчкан француски булдог, затоа што го гризеше нејзиниот плишен зајак. Нема потреба ни да потенцирам дека никогаш нема да ја изгуби таа навика. Ниеден предмет во куќата не остана сочуван.

Тогаш од некаде на екранот на мојот лаптоп се појави некаква реклама за Вијагра и кога кликнав за да ја исклучам, не сакајќи притиснав на друг линк и зјапнав во него:

Посвојување: Другата страна на приказната

ШЕВИ СТИВЕНС

Ги разгледував писмата кои луѓето ги праќале како одговор, читав статии од биолошки родители кои се обидуваа да ги најдат своите деца со години, биолошки родители кои не сакаат да бидат најдени. Посвоени деца кои пораснале со чувството дека никогаш не припаѓале таму каде што се. Трагични приказни за вратите кои им биле треснати во лице. Весели приказни за мајки и ќерки, браќа и сестри кои се пронашле и живеат среќно и весело до крајот на своите животи.

Мојата глава почна да пулсира. *Што ако ја најдам мајка ми? Дали инстантно ќе се поврземе? Што ако таа не сака да има ништо со мене? Што ако дознаам дека е мртва? Што ако имам браќа или сестри кои никогаш не знаеле за мене?*

Не знаев дека Еван е буден сè додека не ме бакна во задниот дел од вратот и не го испушти она грофтање - познатиот звук на Мус кој сега го користиме како знак кој може да значи буквално сè - од *Изваден сум од кожа* до *Многу си секси!*

Го спуштив екранот од лаптопот и се завртев на столчето. Еван ги крена веѓите и се насмевна.

„Повторно зборуваш со твоето момче на интернет?“

Се насмевнав и јас. „Кое од нив?“

Еван ги прекрсти рацете на градите, се тупна на своето канцелариско столче и воздивна. „Само се надевам дека има многу облека.“

Се насмевнав. Отсекогаш му ги крадев маиците на Еван, особено ако тој требаше да остане со некоја туристичка група во неговиот планинарски дом во дивината на Тофино каде одржуваше кајакарски тури за туристите да ги набљудуваат китовите. Тофино се наоѓа на три часа од нашата куќа во Нанаимо, на самиот западен брег од островот Ванкувер. Тие недели често ги носев неговите маици. Заглавував до доцна работејќи на ново парче

Никогаш не се знае

мебел и додека тој дојдеше дома, целата маица веќе беше измачкана со боја, па морав да ги употребувам сите видови умилкувања за да ми прости.

„Жалам што ќе те разочарам, душо, но ти си единствениот маж за мене - никој друг не би знаел да се справи со мојата налудничавост.“ Го ставив стапалото во неговиот скут. Со неговата црна коса која лета во сите правци и неговата вообичаена облека, бродски панталони и поло маица, изгледаше како студент. Многу луѓе не сфаќаат дека Еван е всушност сопственик на луксузниот планинарски дом.

Тој се насмевна. „Ох, сигурен сум дека има некаде некој доктор со лудачка кошула кој би сметал дека си слатка.“

„Читав една статија“, реков, благо потурнувајќи го додека ја масирав левата страна од главата која силно почна да ме стега.

„Добиваш мигрена, срце?“

Ја спуштив раката во skutot. „Само мала мигрена, брзо ќе помине.“

Тој ме погледна.

„Добро, ја забораив таблетата вчера.“ Веќе неколку години безуспешно се обидувам со различни лекови за мигрени, но последните беа некои сосема нови кои конечно ми ја држеа мигрената под контрола. Проблематичниот дел беше тоа што требаше да ми текне да ги испијам.

Тој ја затресе главата. „Па, за што се работеше во статијата?“

„Во Онтарио се отвора центар за податоци и документи за посвојувања“, залелекав од стисокот на Еван додека ми го масираше стапалото. „Ги читав сите тие писма од луѓе кои биле посвоени или пак се откажале од своите деца“. На долниот кат се слушна кикотењето на Али.

ШЕВИ СТИВЕНС

„Размислуваш да ја најдеш својата биолошка мајка?“

„Не баш, само беше интересно“. Но јас *размислував* да ја најдам. Само не бев сигурна дали сум подготвена. Отсекогаш знаев дека сум посвоена, но не сфатив дека тоа всушност значи и дека сум поинаква сè додека мајка ми не ме седна и не ми кажа дека ќе имаат бебе. Тогаш имав четири години. Како што стомакот на мајка ми сè повеќе растеше, а татко ми стануваше сè погорд, јас сè повеќе почнував да се грижам дека ќе ме вратат назад. Не знаев колку сум поинаква сè додека не го видов начинот на кој татко ми ја гледаше Лорен кога ја донесоа дома, а потоа начинот на кој ме погледна мене кога го прашав дали може да ја подржам. Две години подоцна, се роди Мелани. Не ми дозволи ни неа да ја земам во раце.

Еван кимна со главата. „Кое време сакаш да тргнеме на ручек?“

„Во петнаесет минути до никогаш“. Воздивнав. „Фала Му на Бога што доаѓаат Лорен и Грег, бидејќи Мелани ќе го донесе Кајл“.

„Храбро од нејзина страна“. Колку што татко ми го сакаше Еван - можеа да го поминат цел ручек планирајќи го нивното следно рибарење - толку го презираше Кајл. Не можам да кажам дека го обвинувам. Кајл сака да биде рок ѕвезда, да мавта со гитара и сето тоа, но според мене, единствената работа што ја мавта е сестра ми. Како и да е, татко ми отсекогаш ги мразел нашите момчиња. Сè уште сум шокирана што му се допаѓа Еван. Сè што беше потребно беше едно патување до планинарскиот дом и тој зборуваше за него како тој да е синот кој никогаш не го имал. Сè уште се фали за лососот што го фатија заедно.

„Најверојатно мисли дека ако почесто доаѓа со него, татко ми ќе ги види сите негови квалитети“, промрморев.

„Биди фина, Мелани го сака“.

Направив подбивна гримаса. „Минатата недела ми кажа дека подобро би било да поработам малку на својот

Никогаш не се знае

тен, ако не сакам да бидам иста боја како мојот фустан. Нашата венчавка е дури за девет месеци!“

„Таа е само љубоморна - сигурно не сакала да те навреди“.

„Мене ми изгледаше како навреда“.

Али со трчање влезе во собата бегайќи од Мус кој бревташе зад неа и ми се фрли во раце.

„Мама, Мус ги изел сите мои житарки!“

„Пак ли ја остави чинијата на подот, будалче?“

Таа се закикоти во мојот врат, а јас ја вдишав свежата миризба на нејзината коса која ми го скокоткаше носот. Со нејзиниот темен тен и цврсто тело, Али повеќе личи на Еван отколку на мене, иако тој не е нејзин биолошки татко, но таа ги има моите зелени очи - мачкини очи, што би рекол Еван. И ги има моите локни, иако на триесет и три години, моите се веќе олабавени, а нејзините се цврсти како спирали.

Еван стана и тропна со рацете. „Добро, семејство, време е за облекување“.

Една недела подоцна, веднаш по Нова година, Еван замина во планинарскиот дом на неколку дена. Јас прочитав уште неколку приказни за посвојување на интернет и нокта пред да замине му реков дека размислувам да ја побарам мојата биолошка мајка додека тој не е тука.

„Дали си сигурна дека тоа е добра идеја *баи сега*? Имаш толку многу работи околу венчавката...“

„Токму затоа сакам да го направам тоа. Дојде денот кога треба да се мажам, а јас не знам ни од каде доаѓам. Како да ме фрлил некој од надвор од вселената“.

„Знаеш, тоа би можело да ми разјасни неколку работи во врска со тебе...“

ШЕВИ СТИВЕНС

„Ха, ха, многу смешно“.

Се насмевна и рече, „Сериозно, Сара, како ќе се чувствувааш ако не можеш да ја најдеш? Или ако таа не сака да те види?“

Како ќе се чувствувам? Ја потиснав мислата и ги кренав рамениците.

„Ќе морам да го прифатам тоа. Работите не се онакви какви што беа. Чувствувам дека морам да го направам ова - особено ако сакаме да имаме деца“. Цело време додека бев трудна со Али бев загрижена за тоа што сè би можела да ѝ пренесам. За среќа, таа е здрава и жива, но кога и да почнеме да разговараме со Еван на таа тема, стравот повторно се раѓа во мене.

„Јас сум повеќе загрижена за тоа како да го изведам ова без да ги вознемирам мајка ми и татко ми“, реков.

„Не мораш да им кажуваш - тоа е твој живот. Но сепак мислам дека ова не е вистинското време за нешто такво“.

Можеби беше во право. Доволно беше напорно тоа што требаше да се грижам за Али, за бизнисот и за планирање на венчавка во исто време.

„Можеби нема да го направам тоа. Ќе размислам, добро?“

Еван се насмевна. „Ахаааа. Те знам јас тебе, сонце - ако нешто ти влезе во глава, никој не го вади оттаму“.

Се насмеав. „Ветувам“.

Навистина помислував да почекам, особено кога го замислував лицето на мајка ми ако дознае за тоа. Таа знаеше да каже дека да си посвоен значи дека си посебен, дека тие ме *одбрале* мене. Кога имав дванаесет години, Мелани ми ја кажа својата верзија. Таа рече дека нашите родители ме посвоиле бидејќи мајка ми не можела да

Никогаш не се знае

има деца, но сега кога може, веќе не сум им потребна. Мајка ми ме најде во собата како си ја пакувам облеката. Кога ѝ кажав дека одам да ги најдам моите „вистински“ родители, таа почна да плаче и рече, „Твоите вистински родители не можеа да водат грижа за тебе, но сакаа да го имаш најдобриот дом што може да се има. Затоа сега ние се грижиме за тебе и многу те сакаме“. Никогаш не ја заборавив болката во нејзините очи и тоа колку крешко и слабо се чинеше нејзиното тело кога ме прегрна.

Следниот пат кога сериозно помислив да ги побарам моите биолошки родители беше кога дипломирав, потоа кога дознав дека сум бремена и потоа седум месеци подоцна кога за првпат ја држев Али во раце. Но се ставив на местото на мајка ми и замислив како би се чувствувала ако моето дете сака да ги најде своите биолошки родители, колку повредена и исплашена би била и како никогаш не би можела да поминам преку тоа. Можеби и овој пат немаше да го направам тоа, да не засвонеше татко ми за да го побара Еван за риболов.

„Извини, тато, тој вчера замина. Можеби можеш да одиш со Грег?“

„Грег многу зборува“. Се почувствував лошо за сопругот на Лорен. Не знаев што беше полошо, дали тоа што го мразеше Кајл или тоа што сметаше дека Грег е тотално бескорисен. Го имам видено како *си заминува* додека Грег е на половина реченица.

„Ќе бидете ли дома? Ќе одам да ја земам Али од училиште и да дојдам да ве посетам?“

„Не денес. Мајка ти се обидува да одмори“.

„Повторно воспаление на слепото црево?“

„Уморна е само“.

„Добро, нема проблем. Ако ви треба помош со нешто, кажете ми“.

ШЕВИ СТИВЕНС

Во текот на нашите животи, здравјето на мајка ми постојано се менуваше. Со недели беше добро, ги бојадисуваше нашите соби, шиеше завеси, печеше колачиња. Дури и татко ми беше речиси среќен во текот на тој период. Ми текнува еднаш како ме крена на едно рамо - погледот од горе беше толку редок колку и вниманието кое тој ми го обрнуваше. Но мајка ми секогаш работеше премногу и за неколку дена повторно завршуваше болна. Се онесвестуваше пред наши очи бидејќи нејзиното тело одбиваше да задржи каква било храна, дури и најлесната бебешка храна ја тераше да трча кон тоалетот.

Во деновите кога не беше добра, татко ми ќе дојдеше дома и ќе прашаше што сум правела цел ден, како да се обидувааше да најде нешто, или некој, за да се извади од кожа. Еднаш, кога имав девет години, ме најде пред телевизорот додека мајка ми спиеше. Ме фати за зглобот, ме одвлечка до кујната и покажа кон купот садови, нарекувајќи ме мрзливо, неблагодарно дете. Следниот ден, она што го извади од кожа беше купот со алишта за перење, а тој по него, играчките на Мелани во ходникот. Неговото големо работничко тело ќе се навалеше преку мене и гласот ќе му завибрираше од лутина, но никогаш не викаше, никогаш не правеше ништо што мајка ми би можела да го види или чуе. Ќе ме изнесеше надвор кај гаражата и ќе почнеше да ги набројува моите грешки додека јас зјапав во неговите стапала, преплашена од помислата дека би можел да ми каже дека не ме сака веќе. Потоа едвај зборуваше со мене цела недела.

Почнав да ги средувам домашните обврски околу куќата пред мајка ми воопшто да стигне до нив, останував дома кога сестрите излегуваа надвор со пријателите, готвев јадења кои никогаш не го добиваа одобрувањето на татко ми, но барем не го тераа да молчи. Ќе направев сè само за да го избегнам неговото молчење, што било, само

Никогаш не се знае

за да ја одржам мајка ми здрава. Кога таа беше здрава, јас бев безбедна.

Кога ѝ засвонив на Лорен вечерта, ми кажа дека таа и момчињата само што се вратиле дома, биле на вечера со нашите родители. Татко ми ги поканил.

„Значи само моето дете не беше покането“.

„Сигурна сум дека не е така. Само Али има толку многу енергија и...“

„Што треба да значи *тоа*?“

„Не значи ништо, таа е прекрасна. Но тато најверојатно мислел дека три деца се премногу“. Знаев дека Лорен само се обидува да направи да се чувствувам подобро пред да почнам да збеснувам против татко ми. Таа мрази кога му се лутам, но буквално ме полудува тоа што Лорен никогаш не може да види колку поинаку татко ми ме третира мене, или барем никогаш не го признала тоа. Откако го завршивме разговорот, речиси веднаш посегнав по телефонот за да ја проверам мајка ми, но веднаш се сетив како татко ми ми рече да останам дома, како некое залутано куче на кое му е дозволено да спие само пред вратата, бидејќи ако влезе ќе ја извалка куката. Го спуштив телефонот назад на базата.

Следниот ден го пополнив формуларот во *Витал Статистики*, платив 50 долари и почнав да чекам. Сакав да останам трпелива, но по првата недела практично го напаѓав поштарот. Еден месец подоцна, кога се јави жената од *Витал Статистики*, пристигна мојот извод од матична книга на родените. Зјапав во ковертот и сфатив дека рацете ми се тресат. Еван беше во планинарскиот дом и посакував да беше таму кога го отворив, но требаше да чекам до следната недела. Али беше на училиште и

ШЕВИ СТИВЕНС

куќата беше тивка. Длабоко вдишав и почнав да го отворам ковертот.

Името на мојата вистинска мајка е Џулија Ларош, а јас сум родена во Викторија. Татко ми е заведен како непознат. Го читав изводот и сертификатот за посвојување повторно и повторно, барајќи одговор, но постојано слушав само едно единствено прашање: *Зошто ме остави?*

Следното утро се разбудив рано и се вклучив на интернет додека Али спиеше. Првата работа што ја проверив беше Регистарот за посвојувања, но кога сфатив дека можеше да помине уште еден месец додека да добијам одговор, одлучив прво сама да побарам. По дваесет минути пребарување по сајтови на интернет, најдов три жени со името Џулија Ларош во Квебек и уште четири подолу во земјата кои се чинеше како да се на правилната возраст. Само две живеат на островот, но кога видов дека двете живеат во Викторија стомакот ми се преврти. Можно ли е таа сè уште да е таму по сите овие години? Брзо кликнав на првиот линк и длабоко издишав кога сфатив дека таа е премногу млада, судејќи според нејзиниот коментар на форумот за млади мајки. Вториот линк ме одведе до интернет страница на агент за недвижности во Викторија. Жената имаше костенлива коса како мене и изгледаше како да има точно онолку години колку што требаше да има. Го разгледував нејзиното лице чувствувајќи мешавина од возбуда и страв. Дали ја најдов мојата биолошка мајка?

Откако ја одведов Али на училиште, седнав на моето биро и го заокружив телефонскиот број кој го чкртнав на парче од весник. *За една минута ќе се јавам. Само да испијам уште едно кафе. И да прочитам уште еден весник. И да го излакирам секој нокт во различна боја.* Конечно се присилив да го земам телефонот.

Никогаш не се знае

Бррриинннг.

Можеби тоа воопшто не е таа.

Бриииинг.

Треба едноставно да спуштам. Ова беше лош начин за...

„Џулија Ларош на телефон“.

Ја отворив устата, но од неа не излезе ништо.

„Ало?“

„Здраво, јас се јавувам... се јавувам бидејќи...“ *Бидејќи глупаво мислев дека ако кажам нешто брилијантно, ти инстантно ќе се покаеш што си се откажала од мене, но сега не можам да се сетам ни на своето име.*

Нејзиниот глас беше нетрпелив. „Дали сте заинтересирани да купите или продадете куќа?“

„Не, јас...“ Длабоко вдишав и набрзина реков. „Постои можност да сум Ваша ќерка“.

„Дали е ова некаква шега? Која си ти?“

„Моето име е Сара Галагер. Родена сум во Викторија и дадена на посвојување. Имате иста кафена коса како мене и сте на точна возраст, па мислев...“

„Душо, нема шанси ти да си ми ќерка. Јас не можам да имам деца“.

Лицето ми пламна. „Боже, извинете. Само помислив... мислам, се понадевав..“

Гласот ѝ омекна. „Во ред е. Со среќа во потрагата“. Сакав да ја спуштам слушалката кога таа рече, „Има една Џулија Ларош која работи на универзитетот. Ми се јавуваат понекогаш луѓе по грешка барајќи ја неа“.

„Фала многу“.

Лицето сè уште ми беше жешко кога го спуштив телефонот на бирото и се упатив кон мојата работилница. Ги исчистив повеќето од четките за боја, а потоа седнав и зјапнав во сидот, размислувајќи за тоа што го рече жената.

ШЕВИ СТИВЕНС

Неколку минути подоцна, повторно бев на компјутерот. По кратко пребарување името на другата Џулија се појави на листата со професори на универзитетот во Викторија. Предавала Историја на уметност - дали од таму сум ја добила љубовта кон старите работи? Ја протресов главата. Зошто дозволувам да се возбудам? Тоа е само име. Уште еднаш длабоко зедев воздух и се јавив во универзитетот, изненадена кога веднаш ме поврзаа со Џулија Ларош.

Таа одговори и овој пат имав подготвено говор. „Здраво, моето име е Сара Галагер и се обидувам да ја најдам својата биолошка мајка. Дали имате дадено дете на посвојување пред триесет и три години?“

Остро повлекување воздух. Потоа тишина.

„Ало?“

„Не се јавувај веќе овде“. Таа ја спушти слушалката.

Плачев. Со часови. А тоа ми предизвика толку лоша мигрена што Лорен мораше да дојде да ги земе Али и Мус. Фала Му на Бога што синовите на Лорен се на возраст на Али, па таа обожава да оди таму. Воопшто не сакав да се двојам од ќерка ми дури ни на една вечер, но не можев да правам ништо друго, освен да лежам во темна соба со ладни облоги на челото и да чекам мигрената да помине. Еван се јави и му кажав што се случи, зборувајќи многу полека поради болката. До следното попладне, престанав да гледам бои и сенки околу сè, па Али и Мус си дојдоа дома. Еван повторно ми се јави таа вечер.

„Подобра си, бејби?“

„Мигрената се смири, сама сум си виновна што повторно забораив да го испијам апчето. Сега доцнам со работата на бирото, а неделава сакав да се јавам кај едни фотографии и...“

„Сара, не мораш да направиш сè веднаш. Остави ги фотографите за кога ќе се вратам јас“.

Никогаш не се знае

„Нема врска, ќе средам“. Му се восхитував на Еван за ноншалантноста за многу работи, но во двете години откако бевме заедно имав научено дека „ќе средиме подоцна“ обично значеше дека јас на крајот ќе треба да брзам и трчам како луда за да завршам сè во последна минута.

Реков, „Размислував за она што се случи со мојата биолошка мајка...“

„Да?“

„Мислев да ѝ напишам писмо. Не ѝ ја знам адресата, но можам да го оставам во универзитетот“.

Еван молчеше неколку секунди. „Сара... не сум сигурен дека тоа е добра идеја“.

„Значи таа не сака да ме запознае мене, океј, но мислам дека најмалку што може да направи е да ми даде здравствена историја. Што е со Али? Зарем таа нема право да знае? Може да има наследни здравствени проблеми, како... висок притисок или дијабетес или *рак*...“

„Бејб“. Гласот на Еван беше смирен, но остар. „Ајде смири се малку. Зошто ѝ дозволуваш да те извади од колосек вака?“

„Јас не сум како тебе, сфакаш? Не можам туку-така да ги баталам работите“.

„Слушај, намкореста, јас сум на твоја страна овде“.

Молчев, со затворени очи, обидувајќи се да дишам и потсетувајќи се дека не му бев лута на Еван.

„Сара, прави што сметаш дека треба. Знаеш дека јас те поддржувам без оглед на сè. Но мое мислење е дека треба да го оставиш сево ова“.

Додека возев скоро два часа надолу по островот следниот ден, се чувствував смирено и сталожено - бев самоуверена дека ја правев правилната работа. Има нешто

Шеви Стивенс

кај автопатот на островот што секогаш ме успокојува: мирните гратчиња и долини наоколу, фармите, океанот и крајбрежните планински ранчови. Кога се приближив до Викторија и поминав низ густата шума во паркот Голдстрим, помислив на дента кога татко ми нè однесе таму да го гледаме лососот како се мрести во реката. Воопшто не уживав во тоа што татко ми им објаснуваше сè на моите сестри, но ги игнорираше моите прашања - ме игнорираше мене.

Јас и Еван имаме разговарано за отворање на втора фирма за набљудување на китови во Викторија еден ден - Али го обожава музејот и уличните изведувачи на пристаништето, а јас ги обожавам сите стари градби. Но сега засега, Нанаимо ни одговара. И покрај тоа што е вториот најголем град на островот, живеењето таму сепак наликува на живеење во мало гратче. Можеш да шеташ покрај океанот по пристаништето, да пазариш во старата чаршија или да се качуваш по планината со неверојатен поглед на околните острови во заливот - сето тоа во ист ден. Секогаш кога сакаме да побегнеме и да прошетаме малку, едноставно се качуваме на траект или седнуваме во кола и одиме во Викторија на шопинг. Но сега знаев дека ако работите не поминеа добро во Викторија денес, ме чекаше долго патување на враќање накај дома.

Планот ми беше само да го оставам писмото во универзитетот. Но кога жената на шалтерот за информации ми кажа дека професорката Ларош имала предавање во соседната зграда, морав да ја видам како изгледа. Знаев дека таа немаше ни да знае дека сум таму. Потоа можев да го оставам писмото на шалтерот за информации.

Полека ја отворив вратата од амфитеатарот и тивко влегов, вртејќи го лицето во спротивен правец од професорската катедра.

Никогаш не се знае

Најдов едно место кон крајот на просторијата, седнав чувствувајќи се како некој психопат кој тајно следи некого - и погледнав во мајка ми.

„Како што можете да видите, архитектурата на исламскиот свет варира...“

Во моите замисли и мечти, таа секогаш беше постара верзија од мене, но сега видов дека за разлика од мојата дива, благо виткана црвена коса која ми паѓаше скоро до струкот, нејзината беше црна и потстрижана во права линија неколку сантиметри под ушите. Не можев да ја видам бојата на нејзините очи, но лицето ѝ беше заоблено, со убава структура на коски. Забележав дека немаше толку високи јаболчици како моите. Линиите на нејзиниот црн фустан на преклоп откриваа малку момчешка фигура и мали зглобови. Мојата градба е атлетска. Таа веројатно е некој сантиметар плус од метар и педесет, а јас сум скоро метар и седумдесет. Начинот на кој покажуваше на сликите од проекторот на екранот беше елегантен и лежерен. Јас толку многу мавтам со рацете кога зборувам што секогаш превртувам нешто. Да не ме прогонуваше уште нејзината реакција од телефонскиот разговор, ќе си помислев дека сум дошла кај погрешна жена.

Додека занесено и само делумно го слушав нејзиното предавање, си фантазирав какво ќе ми беше детството со неа како мајка. Си замислував дека ќе дискутиравме за уметност за време на вечерите, дека ќе јадевме од прекрасни чинии и понекогаш ќе палевме свеќи во сребрени свеќници. Дека ќе истражувавме музеи во други земји за време на летните одмори и дека ќе водевме длабоки интелектуални разговори пиејќи капучино во италијански кафетерии. Дека ќе шетавме по книжарници заедно за време на викендите...

Одеднаш ме погоди бран од вина. *Јас имам мајка.* Помислив на милата жена која ме израсна, жената која ми правеше облоги од листови од зелка за мигрените

ШЕВИ СТИВЕНС

дури и тогаш кога ни нејзе не ѝ беше добро. Жената која не знаеше дека ја имав најдено мојата биолошка мајка.

Кога предавањето заврши, тргнав надолу по скалите кон страничната врата. Кога поминав во близина на Џулија, таа се насмевна, но со прашален поглед, како да се обидуваше да се сети која сум. Кога еден студент застана да ја праша нешто, јас летнав накај вратата. Во последен момент, погледнав преку рамо. Очите ѝ беа кафени.

Отидов директно во кола. Сè уште седев таму со нездраво брзо срцебиене кога ја видов како излегува од зградата. Одеше кон паркингот на факултетот. Го придвижив возилото во тој правец и ја гледав како влегува во бел старовремски јагуар, класика. Кога таа тргна, јас тргнав по неа.

Застани. Размисли што правиш. Запри ја колата.

Божем имаше некаква шанса да го направам тоа.

Додека возевме по улицата Далас, кон едно од најфините соседства во Викторија, на самиот брег, се држев на растојание. По десетина минути возење, Џулија сврте по една кружна патека која водеше кон една голема куќа со поглед кон океанот. Застанав и извадив мапа. Таа паркираше пред големите мермерни скали, продолжи пеш по патеката околу куќата и се шмугна внатре низ некоја странична врата.

Не тропна. Значи таа живееше тука.

И што можев да направам сега? Да заминам и да заборавам на целата работа? Да го оставам писмото во нејзиното поштенско сандаче надвор и да ризикувам да го најде некој друг? Да ѝ го дадам лично?

Но кога стигнав до нејзината голема темна влезна врата, стоев таму како идиот, вкочанета, растргната помеѓу нагонот да го пикнам писмото под вратата и веднаш да побегнам. Не тропнав, не засвонив, но вратата се *отвори*.

Никогаш не се знае

Се најдов лице в лице со мајка ми. И таа не изгледаше среќно што ме гледаше.

„Здраво?“

Лицето ми гореше. „Здраво... Бев... Бев на твоето предавање“.

Таа подзамижа со очите. Погледна во ковертот што го стегав во раката.

„Ти напишав писмо“, звучев задишано. „Сакав да ти поставам неколку прашања - разговаравме пред некој ден...“

Таа зјапаше во мене.

„Јас сум ти ќерка“.

Ги ококори очите. „Мораш да си одиш“. Тргна да ја затвори вратата. Јас го ставив стапалото за да ја блокирам.

„Чекај малку. Не сакам да те вознемирувам, но имам само неколку прашања, за ќерка ми“. Ја извадив нејзината фотографија од паричникот. „Се вика Али - има само шест години“.

Џулија не сакаше да погледне во фотографијата. Кога прозборе, гласот ѝ беше висок, напрегнат.

„Не можам да го правам ова сега. Не можам... Едноставно *не можам*“.

„Само пет минути. Тоа е сè што ми треба и потоа ќе те оставам на мир“.

Погледна преку рамо кон телефонот во ходникот.

„Те молам. Ти ветувам дека нема да се враќам веќе“.

Тогаш ме внесе во една работна соба со огромно биро и полици за книги од под до таван. Една мачка лежеше на висока кафена кожна фотелја, антиквитет.

Седнав и се обидов да се насмевам. „Хималајскиот мебел е прекрасен“. Таа не ми возврати на насмевката. Ја тргна мачката за да седнам на фотелјата и се смести на самиот раб од другото столче во собата.

ШЕВИ СТИВЕНС

Ги преклопи рацете во skutot, ѝ беа толку стегнати што ковчињата на нејзините прсти беа побелени.

Реков, „Фотелјава е неверојатна. Јас реставрирам мебел, но ова е нешто исклучително. Обожавам антиквирети. Всушност, обожавам сè што е старовремско, коли, алишта...“ Го допрев струкираното црно сомотско палто што го имав искомбинирано со фармерки.

Таа зјапаше во подот. Почнаа да ѝ се тресат рацете.

Длабоко вдишав и прејдов на главното. „Ме интересува само зошто ме даде. Не сум лута, имам добар живот, само... само сакам да знам. *Имам потреба* да знам“.

„Млада бев“. Гласот сега ѝ звучеше рамнодушно и ладно. „Не сакајќи беше. Не сакав деца“.

„Тогаш зошто ме роди?“

„Бев католик“. *Била?*

„А твоето семејство, тие...“

„Моите родители умреа во несреќа - *по* твоето раѓање“. Го кажа последното некако набрзина. Чекав да каже уште нешто. Мачката се погали од нејзините нозе, но таа не ја допре. Го забележав брзото пулсирање во дупчето во нејзиното грло.

„Многу ми е жал. На островов ли се случи несреќата?“

„Ние - *тие* - живееја во Вилијамс Лејк“. Нејзиното лице се вцрве.

„Твоето презиме, Ларош, што значи? Француско е, така? Знаеш ли во кој дел од...“

„Никогаш не сум истражувала“.

„Татко ми?“

„Тоа што се случи меѓу нас беше на една забава и не се сеќавам на ништо. Не знам каде е тој сега“.

Зјапав во елегантната жена. Ништо кај неа не оставаше впечаток дека би можела да се начука и да легне со некого само за една вечер. Таа ме лажеше. Бев сигурна во

Никогаш не се знае

тоа. Сакав да ме погледне во очи. Таа зјапаше во мачката. Добив луд нагон да ја грабнам мачката и да ја фрлам накај неа.

„Висок ли беше? Личам ли на него или...“

Таа стана. „Ти кажав дека не се сеќавам. Мислам дека сега треба да си одиш“.

„Но...“ Тогаш се слушна трескање на врата од задниот дел на куќата.

Џулија испаничено си ја покри устата со рака. Одед-наш се појави една постара жена со виткана руса коса и розова марама замотана околу слабите раменици.

„Џулија! Мило ми е што си дома, треба да...“ Таа застана кога ме виде, а на нејзиното лице се појави широка насмевка. „Ох, здраво, не знаев дека Џулија имала студентка дома“.

Станав и ја подадов раката. „Јас сум Сара. Професорката Ларош е многу љубезна, па се согласи да ми помогне со еден труд, но сега треба да одам“.

Се ракувавме. „Катерина. Јас сум...“ Ја прекина реченицата додека истовремено го набљудуваше лицето на Џулија, како да бараше некој одговор таму.

Побрзав да ја прекинам непријатната тишина. „Мило ми е што Ве запознав“. Се свртев кон Џулија. „Ви благодарам за помошта“. Таа успеа да се насмевне и да кимне.

Кога стигнав до мојата кола, погледнав преку рамо. Тие сè уште стоеја до отворената врата. Катерина ми се насмевна и ми мавна, но Џулија само зјапаше во мене.

Па мислам дека сега разбираш зошто морав да по-разговарам со тебе. Се чувствувам како да стојам на мраз и како да пука околу мене, но не знам во кој правец да тргнам. Дали да се обидам да откријам зошто биолошката мајка ме лажеше или да го послушам советот на Еван и

Шеви Стивенс

да баталам сè? Знам дека ќе ми кажеш оти јас сум единствената што може да ја донесе таа одлука, но ми треба твоја помош.

Упорно мислам на Мус. Кога беше мало кутре, една ладна сабота го заклучивме во пералната кога излеговме затоа што сè уште не беше дресиран да седи сам дома. Имавме една прекрасна шарена черга што ја имавме купено од островот Солтспринг и тој веројатно почнал да ја грицка од едниот крај, а потоа продолжил да влече и да влече. Додека да се вратиме дома, чергата беше уништена. Мојот живот е како таа прекрасна шарена черга - ми беа потребни *години* да го скоцкам и зашијам. А сега се плашам дека ако продолжам да го влечам ова едно крајче, сè ќе се распадне.

Но не сум сигурна дека можам да престанам.